

SESİNE GELDİM

Dilzar DÎLOK

“Sen sus; bize bundan sonrasını dövüşenler anlatsın”

Karadağ şehitlerine atfen...

İÇİNDEKİLER

karadağ.....	
adını koyduğum.....	
vuslat.....	
düşün gerçeği.....	
dahasında.....	
kuralsız sayılar.....	
ağacın hürriyeti.....	
tansık.....	
bengisu.....	
herakleitos'un kaderciliği.....	
sır.....	
karar.....	
cesaret.....	
ilk adım.....	
vadi.....	
lahzasında bulduğum giz.....	
son koşu.....	
basamak.....	
yüreğimin deli atı.....	
sağır-dilsiz-ölü.....	
geçersiz.....	
dilek.....	
yangın suları.....	
yitik.....	
vahim.....	
mardin'e gidiyor turnam.....	

ferman.....
sesine geldim.....
ay ağlayışlar.....
kuşatma.....
ömür ve ihanet.....
uyandırılmış benliğim.....
kıyamet.....
sesinde harran tutuşur.....
gule.....
kuyuiçi dökülüyor.....
konuşsun dediğim.....
bed-dua.....
yakarı.....
nasihat.....
tu paşman nabê.....
birîna jînê.....

Önsöz

Yabancı bir gazeteci-yazar “tarihin sır halkı” demişti Kürtler için ve yazısında trajik bir tablo çizmişti. Bugün ise Kürtler, tarihin bu sır perdesini aralayan yeni bir seyir defteri açıyor. Ancak Kürdistan coğrafyasının tarihten gizlenmiş, gün yüzüne çıkmamış sırlarla dolu gerçeği, insanlığa mal edilmemiş, bir soru olarak yanıtını aramaktadır. Işıl ışıl kentlerin gizinde, uygarlık maskesinin ardında kendi medeniyetini halen yaşayan, tarihin bir vaktinde donmuşçasına yaşayan bir coğrafya düşünün. Bu coğrafyadan kentler, ya da bir kent:

“zorbanın **tunç** eli her değdiğinde
adın gümüş kapıdan taşan bir isyandı
Düzgün Baba 38 yerinden dağıldı
dağlanan her yerinde bir gül açtı
-kendi tabutunu arayan gezici bir gül
çaldığım kapılar Urfakapı Mardinkapı
hangi kapıdan çıksam Dağkapı
oysa benim kapım dağa açıldı
patikalar kadar uzundu başlangıç
ve yollar Dilok’un içine kanıyordu”

Dilok, ya da Türkî kimyle Gaziantep ya da otantik telaffuzuyla Ayntab (ayn: göz, tab: ışık) yani ışığın gözleri... Daha çok bu kimliklerin toplamında yaşamış bir coğrafyanın zaten izdüşümü değil midir hayat, hayatlarımız. “Kürdistan’ın Paris’i” dedikleri bu kentin paradoksu; bu tanımlamayla kendi tarihiyle yüzleşeceği bir uğraktadır şimdi. Yakın tarihe bir göndermeyle dile gelmiş bu şiir, aslında aşılmamış bir çelişkinin de yeniden gündemleşmesini getirmektedir, üstü

örtölmüş bir gerçeğın insan belleğinde kendini sanatla yeniden duyurmasıdır.

“Yüreğının yarısını Akdeniz’e vermiş

aşkın ve nefretin birbirine sokulu sınırında

yangını soluyordu Dilok” diyor, aynı şiirin devamında kadın şair; doğduğu bu toprakların inkar edilmiş bir başka gerçeğine vurgu yaparken. Neden mi “aşkın ve nefretin birbirine sokulu sınırı”.

PKK mücadelesiyle başlayan başkaldırış, bu kentin somutunda, bir bütün Kürt tarihinin de özetini verir gibidir. Aşkın temsilini, iki halkın kardeşliğini Haki yoldaş “birbirine sokulu sınırlarda” enternasyonal kimliğiyle Antep’e yüklüyor. Diğer yandan şehrin görünmeyen arka sokaklarında, kapılarına çarpılar çizili bir katliamdan artakalanlar, nefretle hatırlanan bir tarihi ayakta tutmanın direnişini yaşatmaktadır. Ve bunu şiirine taşıyan şair, bu tarihi ayakta tutmanın bir nebze yükünü omuzlamaktadır.

Ortaklaşınca yürekler, sese ses katılınca, aynı yol arayışları görünür-kaybolur duraklarda buluşunca varsın ayrılıklar demlensin yakınımızda. Şiir diyor bunu... “İşgal dokunmazı dağlarda yolunu bulmuş” bir gerilla, “işgal dokunmazı gök dağıtan fatih”le “coşkulu bir semahta”dır. Ve bizi de katarak ezgisine çoğaltıyor. Hedefi belli; “yüreğimin pusulası **denizler ortası**” yani İmralı, diyor.

Yeniden yeniden tekrarlanan bir tarihin dinmeyen yarası Dilok’un içine kanıyordu. Kürdistan’ın herhangi bir toprak parçasına, Kürt insanının parçalanmış yüreği akıyordu. Acı ve isyanın iççeliğinde kendini başgösteren kabuletmeyiş daha kaç savaşa gebe, bilmiyoruz. Bu şiir bitmeyecek diyor, özgürlüğün pahasını ödediğı canıyla bir kere daha ortaya koyuyor:

“Özgürlüğü tadan öpüşünü almak

ulaşmaktır sonsuzluğa

mutlulukla uzun soluklu buluşmaktır” derken.

“Ülkem Kürdistan uzak bir coğrafyadır” diyor bir başka şiirinde; uzaklığın mesafelerle ölçülemez gerçeğini görmenin bedeliyle ve kendi kökleriyle tanışmanın öncesinde yaşanmış uzaklıkların muhasebesiyle karşılaştırıyor bizi. Işıklı uygarlığın şehrinden uzaklaştıkça, kavradığı bir gerçeğı Lawikê Xerib’in arayışında bulmak! Bunun için şimdi Cudi’nin en tepesinde bir gerilla olmak ve bir kadın şair olarak savaşmak yükünü; elbette sırt çantasında taşıdığı kalem ve bir kaç sayfalık deftere dökülen sözcükler kaldırmayacaktır. Yine de eylemlerde kazanılacak zaferler eşliğinde şiirlerini bekleyeceğiz.

Dıizar Dilok arkadaş şiir çalışmalarında yer almış, binlerce gerilla şiirini derlemenin emeğini harcamıştır. Bir arkadaşın şiir çalışmasına yazdığı önsözde: “Yüzünü Behdınan dağlarına vermiş” bir gerillayı uğurlarkenki sözleriyle ve: “Botan’a gidiyorum, kendimi emeğimle yaratmaya gidiyorum” yazdığı veda notuyla uğurluyoruz bizde...

Bir kadının yüzünde gezen hüznün izleri nerede adres arar: yaralı yürekte

Bir kadının duygularında ne akar: ırnak

Bir kadının yaralarını ne sarar: işgal dokunmazı dağlar, vatan sıcaklığı

Bir kadının yüreğinin tükenmez yanı nedir: aşk, sevgi, sadakat, şiirsellik

Bir kadının yüzü neyi betimler:tarih, ışık, çatışkı, yenilmezlik, doğuş

İşte Dıizar Dilok’un dünyasını şiirlerle bizlere taşıran manzara...

Dıllzar'a

ve seslenir dıllarıdan biri
katar nıdasını nıdasına ıllıı arayan yüreğın
sorar
ey ıllıa seslenen coşkun yürek
ey sevgının
ey aşkın
ey insan arayışcısı
al beni de
coşkuna ortak et ki katılalım sele
semaha duranlardan olalım birlikte
dergaha turalım yüzümüzü
ve uzatıp avucumuzu kara kazana
bir tutam umut
bir tutam sevinç sunalım
enkazlardan kurtulan başlara

Pelşin Koçer

karadağ

geçtiler gecenin içinden
geceden kara gölgelerden
takvimler yeni bir asra geçerken
zamandan geçtiler
zaman acı bir suıdu
kardeş değıl
soydaş değıl
azraile yoldaş gölgelerden geçtiler
geceden geçtiler güneşi geçirdiler

bir an kapadı gözlerini şerzan
“coşkuyla akan bir şelalenin altında
kucaklıyorum suıu

ışığın suya vuran yanını
bir güç karayı hapsediyor
sımsıkı tutuyor onu
kahroluyor kara
kararıyor kaderi”
acıyor gözlerini kararıyor dünya
bu bir düş

aynı tükenmez sevda uğruna
aynı yenilmez kavgada yürüdüler üstüne ölümün
yıllanmış hüzündü sırtladıkları
iki asrın arasında zamanın acı suyunda yılandılar
hangi baharın sonuydu mevsim
o eylül yaprakları yok şimdi
kurumuş otlar
taşları kımıldatmaz ki rüzgar
sahi rüzgar mıydı o garip his
yoksa adını rüzgar koyduğum bir düş mü

sipan sesinde bir ürkeklikle soğuyor
“heval kimler peşimizde
bizi niye kovalıyorlar”
armanc cevabı bulmuş
“bunlar kürt değil miydi
babam yıllarını boşa vermiş”

geçiyorlar gecenin içinden
domuz sürüsü suya gidiyor
pusular kardeşe soydaşa
zaman susuzluk oluyor

sırtımızdaki hançer kımıldıyor yine
dönüp duruyor
bir el karartıyor hançeri
gölgeler kara gecede yürekleri kararmış
güneş doğmaz gün aymaz mıydı
gün yüzü görmemiş miydi bu taşlar
bu taş yürekler
geçiyorlar soğuk gecenin kalbinden
gün ortası çöl yanığına hasret demir ayazlı geceden

“kurtulacağız dayanın”
tanya her susuz yüreğeyetişıyor
gamzeleri munzur gölgeleri
yaralara derman sözleri

acısı çözüyor
zaman su oluyor tanya ile

düşecek oluyor şerzan
tanya sımsıkı tutmuş şerzan'ı
tanya sım sıkı tutmuş zamanı
tuttuğu el umuda yolu yoldaşı
cigerxwin yetişiyor tanya'ya
sırtına alıyor şerzan'ı
şerzan kızgın
yük olmanın yükü ekleniyor
zamana yenilmenin acısına

sabahın ilk ışıklarıyla duruyor zaman
ciger gülerek geliyor
“heval şerzan
kavun buldum sana
yiyecek yürüyeceksin”
şerzan uzatıyor elini
uzanmış el bir yürek çağrısına yanıt
uzanmış el kendi yüreğine bir damla su
bilmiyor
bildiği kadarı yetiyor o'na
el uzanmış

ronahi soruyor “kardeş değil miyiz”
şerzan uzağa bakıyor
“kardeş değil soydaş değil
azraille yoldaş onlar”

sorular bir bebeğin ağlayışı
bir fidanın yapraklanışı
namlu tanımaz bir ceylanın
ardına bakarak kaçışı

yürek çılgınlıklarına kör bir zamanda
geçtiler geceden

“şehit düşersem karadağ'da
özgürlük güneşimize selam söyleyin
tüm yoldaşlara”
sus, bu toprak alır vasiyetini

susma ölümün kanlı tezgahları yenildi bizlere
şehit düşersek biz de

kardeş değil soydaş değil
azrail'e yoldaş olanların eliyle
selam söyleyin bizim yoldaşlara
her vasiyeti tutmazmış toprak
kimini alır kimini atarmış
toprak susuz can çorak
toprak kan ister susuzluğuna
çöl değil karadağ
elalem değil hısım-akraba
feleğin çemberi midir daralan
esaretin sinsi pususundaki yürekler midir yoksa
aynı ataların
ayrı zamanları soluyan torunları geliyorlar
çember daralıyor

armanç soruyor “mekaplarımı ne zaman eskitirim heval”
gözleri yerde
gözleri kara toprakta şerzan “eskitirsin”
gecede yapış yapış kara bulaşıyor tenlere
hangi su arındırır
hangi rüzgar
hangi ateş
“ey toprak neden kapatırsın tüm kapılarını
bilmem ne zaman olacak erken olsun kucaklaşmamız”
jında tanya oluyor
tanya ronahi
sipan armanc sessiz sebeplenmesiz geçiyorlar
gecenin içinden
gecenin ruhu gündüze bulaşıyor

bir an gözlerini kapadı jiyan
karanlığın içinden geliyordu daha kara iki el
önce gözlerini bağladı
çığlık atmak üzereyken de, dilini
düşüğünü sandı jiyan
çakıl taşlarına dikenlere çarpıyor durmuyor
eliyle tutmak istiyor bir yerleri
ellerini bağladı iki kara el
karanlığın içindeki kapkaranlıkta boğulur oldu
gözlerini açtı etrafa baktı
kasılmış kolları ve kuruyan boğazı kilitlenmişti
bir sırrı saklar gibi
karanlığın sessizliği sesini bastırmıştı jiyan'ın
mahsur çığlığını kimse duyamamıştı

yürüyor karadağ duruyor zaman
zamanı tırmalayan kahkahalar susmuyor
ruhunu satan zaman saatlere mahkum bir tıkırtıdır artık
şimdi o bedeninde yalnız
biz de kendimizde

tanya şerzan'ın elini bırakıp kalkıyor
“gitme”
“hemen döneceğim”
bir kayanın yanından geçiyor
sadece üç adım atabiliyor
sonrası çığlık
bir hesapsız mermi
gelip yerleşiyor göğsünün üstüne
boşluktaki elini indirmiyor şerzan
bıraktığı ten henüz sıcak
tavar'ın uzayıp giden çığlığı tutuyor elini
“düşüyorum toprak kayıyor ayaklarımdan
dur dünya daha yavaş günü saati unuttun mu”
medet dizleri kırılmış toprağı avuçluyor
karadağ loloların lanetine ağlıyor
fermansız gidişine tanya'nın
kara kıvrıcık saçları dansa kalkıyor
sonra göçer kuşlara yuva oluyor

kapılar tutulmuş
mermiler geçiyor engelsiz
işte geldiler
çember kırıldı
geliyor aç kurt sürüsü
yüzlercesi birden
bir dağ zirvesinden kopmuş çığ sanki
büyüyerek ilerliyorlar

“öldür onu
kendi kürdistan'nıza gidin”
“vatanın her karışını yurt biliriz
aç çakalları baykuş ötüşüyle gelir sesiniz
kendi katili olup kardeş olmayanlar
siz azraile yoldaş olanlar kaybedeceksiniz
tarih sizi affetmeyecek”
“haydi koş bkc'yi kur
taramaya geç”

mermiler hesapsız aktı

açlıktı bu
kahkahalarda kendini doyuran bir açlıktı

“zengin olduk mekapları yepyeni”

“namussuz vurma yazıktır kürt kızıldır”

“çocuktur vurmayın”

çığlıklar sevinç çığlıkları
hangi yüreğin çeperine çarpar
hangi durakta durur geri gelir
eşitsiz dövüşte zafer olmaz
tek mermiyle can almak doyurmaz

zamanda bıçak izleri bırakırdı
eskimeyen ömürlerin tükenişi
bir ömrü baharında eskitti armanc
mekaplarını eskitemedi
namlusu sustu silahın dipçiği başladı
kardeşe soydaşa değil
azrailin yoldaşına “soba borusu işkence aleti oldu

iniyor kalkıyor demirler
iniyor ince fidanlara öldüresiye
ve çığlık ve kan ve gözyaşı
“kapa gözlerini heval
hangi yürek dayanır buna
hangi göz duymaz”

“uyan ronahi bak dağlara yürüyeceğiz yine
yine bahar kokularıyla karşılayacağız vatani
uyan ronahi uyan
dünyaya açılmıyor pencere
ışıkları kapatıp çektin perdelerini
yoldaş gözlerinde akacaktır atiye ışığa
şimdi kayan yıldızlar konuğundur
yıldızın kayıp giderken ışık ülkesine
yerini yeni doğanlara bıraktı şimdi
aç gözlerini ay doğsun gecemize
içinden geçemiyoruz sensiz”

bir ömrün baharında daha durmuştu zaman
granitten yürekler parçalandı karşısında
o duymadı

bulutlar gelip vadiye ağladığında
o yağmur bildi bilmedi
güdüünün doymak bilmez canavarı tüketiyordu onu
o açlık dedi kendi yedi
ve geçti soyunun eşiğini kilidini kırdı
demir de doyurmadı vahşı açlığı
taşlar girdi araya
baş omuz kol kanat
kan çıkana kadardı açlık
ılık kan kokusunu duyana kadar
ilkel kabile savaşçısıydılar
galip, mağlubun içmeliydi kanını
kafatasındansa bu içki
kahramanlığa söz etmemeliydi
kafalara vuruyorlar çatlatırcasına kafataslarına
her bedeni bir başkası koruyabilirdi ancak
kenetlendiler
“şutiğini unutma çöz getir”
“bir çakmak buldum”
kahkahalar ve pazar yeri sohbetleri
“durdu kalbi kan yok
vur taşlara
koş vur”
gözlerimin önünde siyah bir tül
ölüm ile yaşam arasında gerili olan o ince perde
öyle izliyor zamanı şerzan
gözlerini kapatıp tülü kaldırmaya gücü yok
“gel bul beni ölüm
tam zamanı şimdi ilktir seni çağrışım
ve sen ey azrail
yoldaşına bırakma sen gel”

ölüm arz olundu gelsindi artık
“ah armanc mekaplarını eskiteydin hele
eskiteydin de ben dikeydim
şalvarını yeleşini giyeydin
şutik sarmayı öğreteydim sana
öğreteydim de öyle öleydim”

gel tanya
çocuklar seni bekliyor gülmek için
gül tanya
güller seni bekliyor açmak için
bugün burada gelmedi tanya gülmedi çocuklar
güller açmadı

karadağ
kurşun dökülmüşcesine bir havada
tarihin tekerrürüne kapadı yüzünü
mecnun leyla'dan
çimen yeşilden
balık denizden bugün vazgeçti
gülün kızılı döküldü
lalenin yalnızlığı bozuldu şeyda bülbüller sustu
nali'nin yüz yerden kırık kadehi bugün dağıldı
altında gezdirdiği derisini ateşe bugün attı nesimi
gözyaşı doğdu neyzenin üfleyişinde
mevlevinin başı ilk kez bugün döndü
mevlana herkese açık kollarını bugün kapattı
bism-i şah allah allah diye başlamadı
gülbengler bugün
müezzinin selahiyat çağrısı durdu
turnalar kanatlarından bugün soyundu
semaha kalkan kollar kırıldı
deyişe duran yürekler tutuştu
nirvana yere indi bugün
tanya'nın çılgılığında birleşti yer ve gök
ne olduysa kıyamete alamet bugün oldu
zaman kara bir dağ oldu
her yer her şey karadağ oldu bugün

şubat 2002

adını koyduğum

bir türkünün bağrındaki acılı mısra
ya da sazların çok sesliliğinde ritmi hızlanan
melodisini hüviyet ilan ettiğim mısrası oluyorsun
kandil'in kollarına yüzümü verip
yalnızlığımı seninle paylaşmaya haykırıyorum
ve o mısrayı üflüyorum kavalımdan
türkü bitiyor ve büyü başlıyor
sorgusuz sualsiz içime dolan hava
“onu da getirdim kendimle” diyor
göbek bağı yeni kesilmiş bir bebek saf
kirletilmemiş kirletmemiş kendini
çılgınlıklarıyla bilinmezlere uzayan umutlar taşıyan
o bebek oluyorsun
ey anlamsızlıkların fatihi

adın uzakta
sen can yakınlığıyla göz bebeklerimde

ılık bir yolculuk başlıyor.
annemin çeyiz sandığı göğüs kafesimden damarlarıma
kısa sürüyor yolculuk, bitmemecesine
seni
ışık hızındaki yolculuklarda
içime çekebilmenin sarhoşluğuyla gidip geliyorum
ses olsan duyacağım
gelmek bilmeyen baharların açmamış çiçeği
arındırılmışlıkları gebe grileşen karların eriyişi
her gün sabırsızlıkla doğan
ve telaşsız gecikmelerle yiten güneşin
griliklerde yakalanan berrak anlamların
adı oluyorsun

13 mart 2000

vuslat

dingin sularda gizli yazılmamış destanımız
dalgaların izi yalnızlığımızın adı
dalgalar deli kimi zaman
vurdukça kumları kovalayan
vurdukça kıyılara kendi vurulan
dalgalar dı anlatan kalabalık yalnızlığımızı
umudumuzsa
denizin dalgayla buluşması

düşün gerçeği

kırdığım camların korkusu
özlemlerinde asılı kaldı geçmişin
adak ettim
ne olmak istediği sorulan çocuk yaşlarımı
kur'anı
yedi kat cenneti değil
sabah yüzü görmemeyi bedel ettim yeminlerime
“ya sabır”lara düşmüş tespih oldu gördüğüm sabahlar
imbikten geçirilmiş bir sabaha susamış
yorgun uykularından uyanıyorum
kana kana içtiğim sulara rağmen susuz

yokluğu üstüne bahis tuttuğum tanrıya
yalvarıyorum
“buluştur bizi kendimizle,
bitsin bu masal”

20 mart 2000

dahasında

gözlerinin saydamlığında görmeliyim seni
yüreğinin saydamlığına sunmak benliğimi
ve sende beni bulmak gözlerinden taşan beni
bulamazsam sende kendimi
sadık dostum
yalnızlığım beni terk eder
basitleşen sorulara
kaybolurum o kalabalıkta

yücelerde bulmak beni
“yüce insan”ın gözlerindeki ateş yakıyor gözlerimi
ateşte yıkanan yüreğime bakamıyorum
yeniliyorum
yenildikçe şahlanıyor yüreğim kendini bulmaya
yüce insan da bulmak kendimi
yüce ruhta yıkamak
çıplak özün
özgürlüğü tadan öpüşünü almak
ulaşmaktır sonsuzluğa
mutlulukla uzun soluklu buluşmaktır

6 mayıs 2000

kuralsız sayılar

uzansam açacak mısın yüreğini
bir vatan sıcaklığıyla
-filizleri kucaklayıp yeşerterek kökleri-
evrimleşelim mi diyorsun
evrimleşmişiz kendimizden habersiz
uçar mıyız gelecek günlerde
kanat çırpınışlarımı hayal etsem
kırılır mı dersin
-tezdır diye-

gölge mi olacaksın
arkamda değil yanımda ol isterim
yakaladığımız frekansları aynı olsun rüzgarın
aynı açıdan düşsün güneş ışınları yüzümüze
bir olsun magmaya uzaklığımız da
“bir”dir bu, “bir”liğimiz
ikinin bir olduğu

27 mayıs 2000

ağacın hürriyeti

yaralı bir kızın yüreğim
gövdesiyle kabuğu arasında demleniyor geçmişimiz
sonsuz gurbette bir sürgün
acılarını besliyor yaralarında
kurşun sıkmanın delmenin sevdasına duruyor
zamana karşı dimdik
döküyor rüzgarlara içini
-uzak bir sazlıktaki geçmişine inleyen ney değil asla-
acılarını bağıyor imdatsız
çığlıkları ayağına tez atlar gibi dörtlü
bir yazgının peşinde yol alıyor
yakarışları rüzgarın ardında
her ağızda biteviye direnen
koku oluyor yaraları

sürgün yalnızlığımızın ahdı ortaklığımıza oturuyor
aynı noktadan ayrı hızlarla kopmak
ve aynı noktalara varma umudu arasında
sıkışıp kalmış bir yaşam
aynı yollarda geçse de yolculuk
ağaç olsa da yolcu
yol ormanda bitecek
ve toprakla, rüzgarla ortak
her sürgün gönülle
bir ağaç kalmak seyrimiz

15 haziran 2000

tansık

gidiyorum

yollar da gidiyor
geride kalıyor soyunup bıraktığım gölgeler
gölgeler sahipsiz
yolculuktayım, bir gözüm gölgemde kalıyor
her adım güneşi bulmaya
her umut bir yol yaratmaya gidiyor

bir ağaç kabuğu buluyorum
uyuyorum üzerinde, örtünüp kabukları
başka bir dünyalının rüyasını görüyorum
rüya bitiyor bir zaman sonra
başka dünyalı gitmiyor
iki yana açtığım kollarıma bakıyorum
yorgun değilim, neden

kurumaya yüz tutmuş dallarım
dökülüyor
yeşeren yapraklarıma bakıyorum
uzun yıllar dimdik durduğum bu toprakta
yorgun değilim artık
uyuyorum
yeşil yapraklı kollarımla
gövdene sarılarak
başka bir dünyalının rüyasını görüyorum
kendi rüyamdan uyanarak

17 ağustos 2000

bengisu

ruhumun iki boyutundan süzdüğüm
aşkımın ağırlığını
iki kaynaktan akan birer damlaya dönüştürüp
sunuyorum sulara
akıp yatağını bulsun diye
zirveleri erişilmez dağları yararak
derinlikleri erişilmez vadiler yaratarak
ve akarak
sulara sunuyorum, karışsın
su gibi aziz olsunlar diye
akıp gidiyor gözlerimden
akıp giden yaşamlar
kayıp giden yıldızlar gibi

“yıpratmadan eskitmesini bilin“ diyor suretvan
karanlıkta ibadete duruyorum
sessizliği öğrendiğimiz dilsiz tanrımıza
ortak tanrımıza
günü geceye taşıyor serüvenciler
ay ışığında sevgili sözler
ay ışığı yakıyor küllenmiş izleri
toz zerreciklerini taşıyor iki dudağımın arasına
yanıyorum
sulara dönüyorum yine
ben akıyorum iki boyutla
akıp gidiyorum yatağı boyunca
zirveleri erişilmez dağlardan doğan
derinlikleri erişilmez vadilere giriyorum
suda kavuşuyorum sevdiğime
suyla kavuşuyorum
kendimiz olmaktan çıkıp
su olup akıyoruz

19 haziran 2000

herakelitos’un kaderciliği

kıyamet kadardı yüreğim sunak taşlarında
zehir zemberek zamanların acımasızlığında dövülen
savaşsın
okyanus gönüllü sevdalara öykünerek
çifte yazgılı ırmaklardan süzülüp
aynı yastığa baş koysun
bir baş olsun sonra
nehir yatağı gözleri anlatsın
vadesi dolan çifte yazgısını
nehir yatağı gözleri sunsun
aşkın kana boyadığı yüreği
tendürek idiyse öyküsünü dinlediğim
en yüksek dağı yaralı ülkemin
orda bulmalıyım seni
en yücelerdir yuvan

ülkem kürdistan uzak bir coğrafyadır şimdi
kaçtıkça uzaklaşıyor yanılısamadayız
ve kaçıyoruz yakınlaşalım sevdasına
adımlarımızı ağırlaştırıyor yazgımız

toprak çekiyor
yapışkan bir hain tarih durdurmakta

nehir yatağı gözleri yola çıkıyor
yanılsamaların durağı o toprak eşikte
yüceliği ölçülemeyen şelaleler dillendiriyor
lal olmuş yüreklerimizi
dilsizleştiriyor koyu gölgeler
kan köpürüyor düzlüğe kavuşan gözleri
gözleri nehir yatağı dingin şimdi
ve sürgit bir hikayedir bundan sonrası
nehir yatağı gözlerinden öpüyorum

21 haziran 2000

sır

ayrıldığı yerde kavuşacaktı sevdalı coğrafyalar
kırmızı-siyah şeritlerden muska yapmıştık
pamuktan ellerimizle
akrep sonların hükmüydü masumiyetlere verdiğimiz
küsmüş
sırt çevirmişlerdi birbirine
sitemkar bir küsüş
anlamı çözülemeyen
anlamsızlıktan doğan negatif anlamlar
küsmeler nefrete
sitemler saldırıya
anlamsızlıklar sonsuz yok etmeye durmuştu

kırmızı şeritlerde yayılmıştı kızılıklar
şeritler kızıl deryalara terk etmişti hükmü
her şey bizi terk etmeden biz de terk edildik
terk edecektik de
şeritler
kırmızı ve siyah
demir yolları ve hudut kapıları
daha mı albenili olmuştu yoksa
o eller hangi suda temizlenirdi
dünyanın hangi güzel kokulu çiçekleriyle
arındırmaya aday
yorgundu sınırların ardı
insanlar bitkindi
gökyüzü

bulutlar
mekanlar intihara durmuştu

kimdir sınırlara rağmen sınır ötesine seslenecek
bilmediği dillerde sınırsızlıkları tasavvur ettirecek
bunca yanılgıdan sonra inanç neydi
umut ne kadardı oralarda
görünce bizi gelir miydi geri
binlerce yıl önce yitirilenler
beni hatırlar mıydı
sınırsızlık adına aştığım sınırlar

kendini yok etmede çözülecek çelişki
bitkin sürölmeyecekti sınırlara yürekler
ve intihar edecekti intiharlar
çelişki kaderinde ortak
ölüme rest çekecekti:

22 temmuz 2000

karar

sessizce gider yalnızlık
gelişi gibi habersizce
gürültü yoktur varlığıyla yokluğu arasında
git diyor içimden bir ses
sadece gitmeliyim
duramaz yerinde
bir şeyler iter kovalar
zamanın daralan giysisidir mekan
kaldıkça uzaklara gidiyor gözleri
bakışları çıkıyor yolculuklara kaldıkça

git
oyalanma buralarda
düş
seni çağırın rüzgarın peşine
yakalar mısın, bir ihtimal
avuçla
peşine düştüğün rüzgarı uzaklarda
hep uzaklardır rüzgarı sana sunan
yakın kanatlanıp uçacağın yer

veda etmiyorum

hoş çakal demiyorum sana
gideceğin uzaklarda
rüzgarı avuçlaman dileğiyle

20 ağustos 2000

cesaret

sınırları çizilmemiş mekanlarda düşlerim
kurgusuz
objektifin uzağında bir film gibi
sisler ardında yaşayan
sesler kayboluyor
renklerin objektifte hapsi gibi
uzaklık yutmuş hepsini
bir tek anlam kalmış
olmayan sesleri duymadan anlayan o değil mi?
yeşil en net olanı
yeşil yaşıyor tüm solgunlara ters
alacalı bir inat içinde
soluk verilerden net anlamlar giyiyor

düşlerim korkutuyor kimi zaman
dudak ısırtıyor gerçeğin hakimiyetine
yok olsun istemiyorum korku veren düşlerim
kurduğum değil
gördüğüm düşlerim güzelleşmeli
tomurcuklanıp çiçeğe durmalı bende
kabuslara dönüşmeden renk tutmalı
korkutan gerçekliği
kaynağında aşip meyve vermeli
sulamalı düşleri
her an varolan dikenleri ayıklamak
ilgi göstermek
bir bebeğe gösterir gibi
kaybetmeden gördüğüm düşleri
ve zorlama kurgulara mahkum etmeden

18 ağustos 2000

ilk adım

ilk insanın çıplaklığı kadar gerçek

giyinik utancımız
sonsuz uzanan bir destan
yitirilmiş utançların onursuzluğu
her kayıp bir kırbaç örtülü bilincimize
şahlanır kölede özgürlük
elinde üzeri yazısız bir kimlik
yazılmamış tarihimizin yıpranmış kanıtı
kimi zaman nefessiz kalmaya bedel
yaşamış hem de deli dolu
bir yüzyılın şafak vakti çılgılığına yüklenmiş
sayısız kördüğümünden sorular
-kendisi bir soru
bir bir hatırlanıp yazıldıkça unutulunanlar
ihtiyar belleklerden örselenmiş sayfalara
uçuşan tozların ardında gencelir üstü örtülen
-kendisi bir düğüm

bir ömre uzanan çözölmelerde gizli
bir ömür ki
hüzünler toplar atardamar sevinçleri
yüreğin hesap tutmaz yolculuğudur.
umut umutsuzluk duraklarında
hüzün ve sevinç arası gidiş gelişler
hüzünler çökmüşse heyecanların üstüne
yürek bir toprakaltı canlısı, gün ışığında kaçan
sevinçlere karışan saklambaç değil
örtünme ibadetidir başlayan, ürkek
titreyen sesinde yansır ürkekliği
gizlenme bir oyun değil boyun eğiş
oysa dinmez yangın yeri üzerin örtölmeyle
demlenir
-küllerle örtülen közler korur kendini
diriliş gününe adar korları-
demlenir
avını büyötmeye pusulanmış avcı
besler avını kendi gizinde
en kalın örtölere inat
ve kendinden gizli doğallığında

kuşkuya düşerse “kuşkusuz” diye başlayan
sözlerin kesinliği
kime inanç olur “sevgi” ile biten hangi sözler
işte o onda ihanet etmez gözler gerçeğe
tanıklık etmez yalana
inançlarımıza inancımız ibadetlerimizden anlaşılansa

en büyük münkir kim
zamanla oynaşma mıdır yoksa
pamuk ipliğinden geçirip bağıllık dediğimiz
günlük gülüşlerimiz kaç yüreğimize aittir
kaç beynimize
kendi içinde çelişirken oydaşlığımız
“insan soyu” diyene kadar birileri
oydaşlığımız net

bırakırken aynı menşeli soru imlerini bir düzleme
hangi bağ(ım)lılığımızdır keşişir toplarken
yoksa özgürce (!) toplayıp gider miyiz
başımızda şeytandan icazet aldığımız
cehennem tacıyla kendi cehennemimize
kesişmeyenler zenginlik midir, kısırlığın karmaşası mı
saraysızdır taşsız tahtsız bağıllığımız
kendi yalınlığında
kırbaç sesine uyanan bilinciyle
kendi sarayını arar
öldürme cesaretiyle yaratma umudu arasında
kendiyse karşılaşma sınavı hayat
şimdi eylem
en zayıf halkada katili olmaktır kendinin
şahlanır yüreğim
bir elinde yaralı zülfikar
vurur bir yanıma
bir yanıma çoğalır kendi kanında
zülfikar kalem
kan mürekkep
ve başlar kimliğim yazılmaya

ağustos-eylül 2000

vadi

yüreğimin vadisinde yankılanır sessizliği
suskunluğunda ayrılık ve hüznün
yokluğunda derinleşir vadi
bir su kıyıcığında duruverir durulmaz yüreğim
özlemim suyun dinmeyen yanı, sesi akar
uyusam uyanıktır
uyansam yine uyanıktır
nehir yatağı gözlerinde cem töreni

yıldızlar semazendir
koma sewiyan niyazını aydan alır
ay sana bakar
ben sana bakarım

bütün mevsimlerden uzak bir mevsimdir vadi
ve benzersiz
bütün mevsimlerden erken şimdi
toprağın ılık teninde beyaz etekler
beyaz eteklerinde buz tutarım
senden yana uzanır rüzgar
tüm vadileri dolandır da
yüreğimin vadisinde konaklar
üşütür
ısıtır
özleminle çözülür buzlar
eritir yakar yokluğun
ve sende yarım kalır şiirim

20 kasım 2000

lahzasında bulduğum giz

bir su içimlik zamanda gizli
acılar özlemler umutlar
(gizi uzağında)
bir su içimi
ya dindirmeye öfkeyi ya da alevlendirmeye

çılgın bir kendinden kopan at, ırmak mekanlı
oysa nüshalar hep pusuda
sinsi
bilmez kendinedir pususu
kötürümdür yüreklerinin özgürlük atı
ölüm kokar yaraları
atım geçerken onunkini
(bir cam ve bir ayna)
görür kendini
içerler kötürüm atın ölüme uzanışına
geçip gider önüne uzanan mekanlara doğru
yakar dizginlerini
bukağısını bırakmıştır diğerinin yanında
hızlı bir tek başına yarışır orda
durduğunda

bir içimlik suda bulur gizli anlamları

sonsuz koşu

tanrı katili kullarda
ilahi korkudan azad afyonu sevinçler
yahuda'ya öykünen petrus
isa'nın gerçek ölümü
ve imamesi kopar tespihin
dağılır taneleri belirsiz yönlerle

sorgusuz yargısız günahkarlık
ya da ilkeğe mahpus kirli özgürlük
yoksa her ikisi mi tercih
unutmak sessiz ihanet
bir başına binbaşına
bedeni ihanetin bedeli bizi yakarken
nasıl ödenir ruhî ihanetlerin bedeli
ilk direnişçiler düşümde kıpraşırken
“yaşasaydılar bugünlerimiz böyle olmazdı”
onlarsız bugünümüze sevinir ürperen yanım
yaşayandır en büyük gerçek
anlayan

en acılıımız o şimdi
yüreğinde hepimizi yaşayan
orda bize ait acılar taşıyan
silinirse yaşama ve bedellere dair izler
biterse düşlerimizi dayadığımız merdivenin göğü
başlar boşluğa tırmanış
sonu bilinmez
bilinmek istenmez

doğacak güneşimize bir göğümüz olmalı
yıldızları kucaklayacak
insanlar olmalı gökyüzünü kucaklayacak
yeryüzüyle tanışık gözlere
adımlara bilge ayaklara sahip
ve yürüyecek
ellerimden tutacak elleri olmalı
tarihi işleyecek toprak gibi
yürümeliyiz
çürürüz biterse yollarımız
yok eder yok oluruz

aralık 2000

basamak

yalınayak yüreğimde yankı bulur
cam kırığı sözler
-yankısında kan
on ikiden vurulur kahkahalar
suskunluğuma terkedilmiş tüm gizli çılgınlıklar
buza kesen çılgınlıklar
çılgınlığa kesen sisler
bir korku iner damarlarıma ısrarlı ve esrarlı

kızıl bir lahzaya hapsolmuş ateş eylemidir çalmak
ve eylem kızılığında yaşamak
bin yıllardır unutulmuş kaçınılmaz “doğa”lı
göz açıp kapamalık müddete sığdırmak
ve bir asır büyümek
oysa zamansızlık içinde yitip gider
çalınamayanlar kuytuda
yitip gider suçlu
kendimizle birlikte başkasına doğru
seyirlik bir toplumsal oyun yaşam
darağacı çarşısı
suç-suçlu
hakim-mahkum
hükümler ve bizler
kim-hangisi
mahkum edilmelik kendimize
başkalarında hüküm giydirmek
ilkeli bir hakim
ve ipi çekmek gözü kara cesur
ya ellerimiz bağlıysa
beyaz ve dikişsiz son elbisemiz salınıyorsa rüzgarda
ve geri sayımı bitirmişse cellat
ilkesiz bir mahkum
cesaret korkunun esaretinde beklemede
her saniye bir ihanet

tırnakla et arasına girmiş bir dikendir ihanet
sadece ve hep dikendir
bizden önceki kadar bizden sonraya
kirli bir mirastır toplumsal ihanetimiz

kendimizle aramıza giren
erir ihanetin buza kesen çığlığı
sıcak yüreğimde
son sayfaları okunan kanun kitaplarından değil
kaçınılmazın yakaladığı yüreğimde hüküm bulur
mercan kayalıklar gibidir doğuşu umudun
taneler yürür
tarihin karşısına bir kayalık durur
ve yürümeye başlar yalın ayak yüreğim
tanelerle birlikte kayalıklara doğru
tarihe doğru

eylül-aralık 2000

yüreğimin deli atı

dağlandı yüreğim yareme yandım
yansa da bir yanıma aşkına kandım
ölümlü dünyayı ölümsüz sandım
şimdi bildim ben de bir fani candım

kalemim hüznölü acısın yazar
beyaz sayfalara sevdasın çizer
yaralı ceylanım avcısını gezer
ölüm sana yasak ey suskun firar

yaralı yürek bu yarasın dinmez
dile gelen her söz içime sinmez
özgürlüğün deli atından inmez
inip de kötürüm bir ata binmez

aralık 2000

sağır-dilsiz-ölü

deli gönöl beni bende arama
tuz basıyor deli özlem yarama
yaz kaçığı yaslı kara kuşlara
gezgin sevdalara sor beni gönöl

kara toprak beyaz duvak bağlama
benliğime saf hüznöler dağlama
kaçığımda nazlı güneş var ama

yetiş dört mevsime sor beni gönöl

hasretim dindirmez güneşim solar
sevda yüklö rüzgar ruhumla dolar
sağaltmaz yüregim yarasın hezar
varsın bulamasın derman ey gönöl

kaç gönöl eskittim bu sual boyu
erişemez m ola insanın soyu
yaralı yürek bu gamlıdır huyu
kafi değil imiş fakir beş duyu

23 aralık 2000

geçersiz

bedenimden ilmek ilmek çekip
dokuduğum tuvalin boş yanı
suskunluğun silinmeyen resmine çizdim sensizliği
yakılan köylerin
evlerle yıkılan hayalleri misali
yaktım imgelerini
rüzgara savurdum senden miras küllerini
yokluğuna şahit yüregime kanıt
sadakat çiçeğine suyun yoktu
toprağını işleyecek ellerin
kelimelerindeydi katlin
özlemlerin ölüm fermanın
kahramanıydın eski dost masallarının
şimdi sızılı adın
-eskimedenden yıpranan-
yol bittiğinde yiten geçici yol arkadaşı
geçici bir yaşam öğretmeni
-öğrettiği an'da ölen-

aralık 2000

dilek

dur
baltanı vurma bedenime
yeni çiçek açtım ben
meyve vermedim henüz

tomurcuklarımı toprağa dökmek
çoğalmak istiyorum.

haziran 2001

yangın suları

ırmak gibiydim bu gece
coşkun akan bir ırmak değil
taşıp yatağından
çorak topraklarda suyu çekilen
ağladım
önce sessiz usulca
sonra taşım
suyuna yandım

15 ocak 2001

yitik

yıldız bereketi çağrışım sevdam
bulut ürkeği ay kaçağında gizli
kaçağına tüner asiliğim
yapraklarda çağrışımsız rüzgar
pusulası kayıp ayçiçeğinin
-ne yana dönse kan
değirmenler taşını döver
üvey notaların ezgisi ayda
tu-tu-lur
bende kalır hazin melodiler
yüreğim ezik ve eksik
solurum gece soğuşunu
tazelenir yaralarım
benim kanatmadığım saramadığım
kan tadı yeniden renksiz
ruhum iç kanamada
sen yoksun
sen yoksun
yoksunuz hiçbiriniz

ocak 2001

vahim

sen dur
sıradağlar çekilsin
uçurumlar aksın vadilere
donan nehirler üzerinden
bakamam dağlanan gözlerine
dağlama beni

sular altında bir kentim ben
boğulmuş
sularını çek
sen kal

15 şubat 2001

mardin'e gidiyor turnam

bizi bize bırakıp geçiyor bizden zaman
hiçbir maske gizleyemiyor çıplaklığımı
gözlerin benliğimin kırık aynası
her parçasında bir ben kırığında sen
sesin sesime gizlenmiş
dökülmez kelimeler
duymasınlar sesini

susuzluktan çatlamış çöldük
aşılan sınırlarda bozkır yangını
alevlerin ortası nehir
hiçbir su gidermiyor susuzluğumu

yıkar mıyız dünyayı
yanan mıyız yoksa tüm zamanlarda
dünya hala yuvarlak ve dönüyor
sıradan seyrinde ne de düzenli
yüreklerimizse sıranın dışında
birbirinin yörüngesinde yön arıyor

8 mart 2001

ferman

yaprağın yeşili

gölün kırmızısı
baş ağın sarısı
da çalındı yürek talanında
yas karası yalnız mübah
ışığı güneşte
suyu ırmakta
toprağı tarlada gördük-bildik
istilalar vurdu bakışlarımızı
türkülerimizi işgalci atları aldı
ağlıtar bize kaldı
beşikten mezara yol kısaldı
gözlerimiz yasaklı
sarıda
kırmızıda
yeşilde kaldı

zorbanın **tunç eli** her değdiğinde
adın gümüş kapıdan taşan bir isyandı
düzgün baba 38 yerinden dağlandı
dağlanan her yerinde bir gül açtı
-kendi tabutunu arayan gezici bir gül
çaldığım kapılar urfakapı, mardinkapı
hangi kapıdan çıksam dağkapı
oysa benim kapım dağa açıldı
patikalar kadar uzundu başlangıç
ve yollar dilok'un içine kanıyordu
yüreğinin yarısını akdeniz'e vermiş
aşkın ve nefretin birbirine sokulu sınırında
yangını soluyordu dilok
malatya'da bir ana tarihi dokudu
sarı kırmızı yeşil ilmeklerle
özgürlüğe kulaç atan ruhum
van gölü'nün maviliklerinden topladı umutlarını
süvariler yangınlar ve talan kokan sokaklarıyla

maraş kanlı bir geçit oldu işgalcilere
işgaller uğrağı uzak ülkem
sesin çalınmış adresim
talan sonrası bir tablo yüzün
yüzünün coğrafyasında kayboldum
doğmamış
adı konulmamış çocukluğumda hasretin
ölüme uzanan aşkta yol buldum
lüksümüz ölümlerden ölüm beğenmekti

seni beğendim
kudurgan bir adressiz ırmak
sende duruldu ey ölüm
seni ölüm manzaralı sevdada buldum
yüreğimi asi dağlara vurdum
dağlarına sığındım, koynuna al beni
hüznün, derin vadilerin saklısında
asırlardır yitirdiğim sesim yankılanır
sesine uydum
işgal dokunmazı dağlarında yol buldum
ölümün yoluna durdum
yüreğimi dağlarına verdim
yalçınında dağ laleleri derdim
bildim ki
kaybolan coğrafyanda kaybolan bendim
yüreğimin fermanını seninle verdim:
ölesin ey yüreğim
vatansız ve aşksız gidersen

şubat 2001

sesine geldim

önderliğe

sesine geldim
fetih zamanlarına yayılmış seni bulmaya
ruhumu dayadım cana
can işgal dokunmazı gök dağıtan fatihtir
ruh fethedilmiş bir avuç toprak
yüreğimi lanetlerden kurtarır esintin
zaferi eker zirveye çeken
sen varamadığım o zirvesin
-ki hep dokunmayı özlerim
seni düşündükçe çoğalır içimdeki ırmak
kendi yatağını arar sende aklanır
sıradağlar sıralanır diyaloguna
yıldızlar ay ve tüm evren

karanlıkların zifire boğduğu gecede
güneşi toplarım gülüşünde
içimde çakan bir şimşektir gülüşün
baktığın yerde fırtınalar kopar
fırtınalarına umut ekerim

seni bir gün seni bir an solumak
evrenin ibadet susuşunda nefesini duymak
susuz yüreğimde mızrap vuruşların
senin ritminde açar tohum
her tohumda bir intifada büyür
özlenen yarınlarla çiçeklenen ruhum
senin ezginle semaha durur
-ki yaşam coşkulu bir semahtır seninle

şimdi barış adasındasın yüreğin dağlarda
kimsenin uğramadığı
herkesin orda olduğu adada
söz söyledin mana vereyim
yıldızlardan yol serdin geleyim
geleyim
yarınlara avuç açan çocukların
yürek atışlarını toplayıp geleyim

haziran 2001

ay ağlayışlar

leylak hüznler dolandır ruhumda
aynı ezgileri farklı dillerden çalar
rüzgara vermediğim leylak tonları
şiirlerle kurutur saklarım
ayın göğsü kurutamaz nemli gözleri
çünkü
“ayrılığın gözleri nemlidir şimdi”

haziran 2001

kuşatma

hiçbir dudağa uğramamış sözlerde
göze değmemiş bakışlarda gizliydik
ve kirletmekten korktuk dil fakiri sözleri
yineleyicisi olduğumuz söz-göz kırdı bizi
paramparça olduk
kırdık birbirimizi tuz-buz edercesine
kolay olsun istemedik
yaratılmalıydı her şeyin en alası

cazibesi nazarlarınızı yıkayacak çıplaklıkta
ve münkiri olduğumuz yüce gerçekler keskinliğinde
dilimizi mi unutmuştuk
sesimizi mi kaybetmiştik
bu eylemin dili henüz oluşmamış mıydı
hangi dilden konuşmalıydık bilemedik
haykırışlarımız derinlerdedir duyamazsınız
eylemimiz dilsiz
çığlıklarımızda inşasını başlatır içimizin kalesi
o hep beklediğimiz
o sarsılmaz
o yıkılmaz yükseliş
her dizede bir kuşatma vardı
ve her şiirde bir işgal
şiirler doğup büyüyordu işgalle birlikte
bu sebeptendir
gözpınarlarımızda yıkanıp
dizelerde yeşeriyordu her duygu

ömür ve ihanet

önderliğe

I.

sahipsiz bir vakitte vurulurum
herkesin olan vakitlere yayılır ölümüm
ömür sırrı kendini yazan hattat elinde
okunmamış kitaptır
ömür ki ölümle bitmez
her ölümle bir yüz değiştirir

bir yüzü katran karası kendini kışkırtan duygulardan kara
doymak bilmez vahşi hayvan olan o hırs
yedikçe küçültür ruhu
biler tırnağını
vurur her yana
bir avuç toprak görmeyen pençesi kapandığında
gözleri doymuştur toprağa

ya da
insanlığını bir lokmaya satan
rengini yitirmiş bir hain yüzüdür
içinde yürüyen kurdun izlerinden gider

-sen utan
sokaklarına dek giyinik bir şehirde
çırılçıplak kalmışçasına utan
bir adım ötende
sana
yoldaşına tecavüz edilmişçesine utan
ihanet yolunda bir geçiş ihanetidir ondaki ihanet
tüm zamanlarda bilenen bir hançerdir
sırtımızda taşırız
ve herkesin hançerinde kendi parmak izleri
yarayı ellerimizle deşeriz
kanayıp dururuz sahipsiz zamanda
sessiz ve habersiz süzülüp giden bir yılandan
bize yalnızca izleri kalır

ya da
gümüşi tonlardayken hep bir renk ararız
“kara ideolojilerin” işgalinden kurtulsak
iyi niyet taşları oluveririz
o geçilmez ve dönülmez düşüş yolunun
kendine dokunamayan ellerimiz ötekinin katil sanrısıdır
pervasız koşar şahdamarımıza
aradığımız
sessizlik içindeki o durulmaz
ve duyulmaz sese manadır
bilinmeyeni bulma
gidilmeyeni keşfetme aşkıdır, yanar
sahipsiz olanı ararız sahip olmak için
puslu havanın öldüren girdabın cazibesidir çeker
yönsüz rüzgarlarda grileşiriz
seller taşar gözlerimizde içinde kayboluruz
aynalarda buluruz kaybettiğimizi
kaçtığımız kendimizi
işte benim aynam

II.

kafesler kurulur her yanıma camdan
ah cam kafes
olmayaydın
kırılardın da görmeyeydim seni
her gün doğumunda kırılarsın derim
kırılır her yanıma
ah kafes

madem olacaktın
büyüdün mü
özgürlüğü tutsak edecek
yaratıcının haini olacak kadar
nankör müydün
toprak ananı
ateş babanı unutacak kadar
ne de vefasızmışsın
toprağın ateşte pişirildiği o doğum sancılarına
ah cam kafes

bakamam sana
bir baksan
bir gülsen derim özgürlük dolusu
bak ki kayıp fırtınalarım yol bulsun
gül ki şimşekler yer tutsun
kırılsın kafes
kırılmaz kafes
kırılır her yanı
aynalar düşer peşime
durmak isterim kaçır bir yanı
aynalarda ben aynalarda kafes
aynalarda gözlerimin içi kafes
kafeslerde kalbim tuz-buz
kırılıyorum
dört parça kanar ülkem
yüreğim zin'in yarasıdır zin'e kanar
dağlansın derim yaram
kor kızılında bulsun rengini
artık maske tutmaz yüzüm
ne parlak aynalar renkli boyalar
ne süslü yalalar kör eder
söylenmeden oluşan sırların gizleri
okunmamış kitabın hattadı terk edişidir
ölüm sınırır bitmez denilen ömrün gelip dayandığı

30 haziran 2001

uyandırılmış benliğim

geçit vermez ayrıntılarıma düşer düşlerim
içimin sarp yollarında esinti
günden öte bir dün sarpa sarar
ey hayat

ben senden geçmedim gün benden geçti
günsüz seni neylerim desem
yine de düşerim peşine
ellerimde yanılığların tütüne karışan yanık
acı kokusu
tütün sarısı parmak uçlarım
elimi bassam silinmez izler oluşur
yıldızlara ulaşamaz ellerim
kuytuda kalan yanımda şenlik
çeker beni kendi dipsizliğine
dipsiz uykuların sabahını kim gömdü geçmişe
geçmiş hangi kazılarda kavuşur aydınlığa
ey ışık
çık ortaya
mil çekilmiş gözlerimi kamaştır ruhuma gir

23 mart 2001

kıyamet

gizleniyorum gün ışığından kaçan geceye
gece karasını bana devrediyor
güne açılırken
uyan
uyan kızım
gün öğlen oldu uyan
herkes iş-gücüne gitti
uyan
uyan kızım

anne
unutulmuşluğundu kendimde unutamadığım
suçlusu olmadan işlediğin günahlar
cezasını benliğimde buldu
şimdi bedelleri ödenirken
kopuşlar başlar
kıtaların oluşumu gibi kopuşlar

sesinde harran tutuşur

önderliğe

korkmasa yıkılacağından
baş egecek en yüksek dağlar

bilse ki uçacak
yatağından kopup gelecek nehirler
dökülmeyeceğine inansa mavi gökyüzü
eğilip öpecek özgürlüğün alnından
milattan önceye uzayan gürültü susacak
doğanın ölmez şarkısı başlayacak
en yeni sesimizle eşlik edecek
sesimizi önce biz duyacağız
herkesten önce kendimiz

kendi sessizliğimizde saklı sesimizi
çekip aldığımızda dünyadan
kıyamet koptu

kanayan zamanlarıdır matemi yılların
dünde hapsoldüğümüz yarınlar
ha geldi ha gelecek
zamanın kanayan yarasıyız
zin yürekli topraklarda sarılır yaramız
ve hayallerimizin en gerçeğinde
toprak tohumunu yeşertmeye
“zin yarım aşkını yaşamaya
başlasın kaldığı yerden”
tekerrür etmeden

duy beni
sana sesleniyorum ey benim varlığım
ve herkese
taşa kesmiş yüreklere
şimdi savunun kendinizi
siz milattan öncesinden sonraya kalanlar
-neyiniz varsa onunla
duyun
yerin derinliklerinden gelen sesi
çıktığımız tepelerdeki izler kimin
hangi ayağın tozudur hala düşmemiş yere
çağlar dötrnala yol almış buralarda
şimdi yürüyoruz
yüreğimizin pusulası denizler ortası
peygamberler uğrağı
yarım aşkların yeniden başlayacakları
ovayı gösterir
dağları vadileri aşar
denizlerden seslenir
tüm maceraların ötesinde bir gerçek

yükselir ovadan
harran tutuşur yüreğimizde

ağustos 2001

gule

şimdi nerdesin
ve hangi baharda bilemem
düşlerin kalmış mıdır
yıllar sonra bir gün
sımsıkı sarılıp ağlayacağımız

şimdi solgun musun ey gül
sular mısın gülleri
yoksa seyirsiz serpilişlerin uzak hatırası kafi midir
herhangi bir mevsimde
durmadan içini kanatan
şimdi yaranı kimler sarar
beton yalnızlığın bir ölü gibi durmakta üzerinde
göçmen kuşlar terk etti de birer birer
sıcak iklimlere
(ya göçmez dediklerimiz)
şimdi kimler ısıtır içini
ılık bir ses akar mı yüreğine

saçlarını yolma artık
günü geceye devirme
caddeye bakan pencerelerde bekleme
bilirim hep bir şeyler bulursun bekleyecek
çeyrek asır beklenen gitse de dönmemecesine

şimdi taşıdığın hangi izlerdir
demir pençenin paslı izi teninde midir hala
şimdi hayat yokuşunda
iki ömürlüksün omzumda
izler yarım asırlık ömründen taşmaktadır
öncesine bakar mısın bilmen
acının imbiği esmer tenin toprağa belenmiş
yüzünde ayrık birkaç çizgi
on üç yaşı direnişiydi

şimdi kırılmış mıdır on üç yaş çizgilerin
kaç dokuz ay taşıdın dünyayı

kaç sancılı doğumla geldin bugüne
münkir değilim
senin çocuğunum bugün gibi
doğup büyümemiş yaşamlar gibi

şimdi özlüyorum dizini
dünya gibi dönen başımı koyacağım
özlüyorum göğsünü
yurdumda bir parça yapacağım
uzat ellerini
bak arıyorum seni
ellerin krem kokusuz
yarım asrın görecesiz itirafı
ellerin başak kokusu
pamuk çapasının eskiyen izleri

vefa değil simanı unutmadım
silsem bir çizgini çizgilerim silikleşir
yarım kaldık
aşklar
hayatlar
hayaller gibi
seni unutsam ne kalır benden geriye
benziyoruz giderek daha çok
şimdi ne saçların var tarayacağım
ne de göz yaşların benim içindir
eski takvim yaprakları değil aramıza giren
o amansız sevdayı ararken yıllanan yüreğimdir

şimdi özlemindeyim
süratine yetişemediğim yürek yolculuğunun
özlemi sığmaz bedenime

kasım 2001

kuyuiçi dökülüyor

I.

içine düştüğüm kuyu
alev alev bir türkünün yandığı
ceylanların gizleği kuyu
kızıl bir atın yelesinde
dolu rüzgarların soluklandığı kuyu

yangının dünyayı sardığı
kuyunun dışına kimsenin çıkamadığı
alevlerin ırmak yüzlerini yaladığı
yatağına sığmayan nehrin
donduğu eridiği
suyun toprağın
ceylan sekişlerinin bildiği
ve de birbirine karıştığı
birbiri olduğu kuyu
içine düştüğüm kuyu

II.

hiçbir şeyin bilinemediği şu sonsuz evrende
ad koy kendine
tanımla kendini

bildiğim
umudu her dilenişimde ondan olduğun
dön gel geceye ayna tutmaktan
gözlerini sakın aydan
kuyunun sırrı içine düşendir
(düştüm içine)

III.

ışığı dileniyorum
mona lisa'nın yarım yüzüyle
çıkıp gelmeye
aynanın kırıldığı yerden
söz pazarı ışığı çağırışımımız
umudun yıkılışı belki de
kuytuda yeni tohumlarını döllerken karanlık
gülüyorum
bir hançer batıyor dudaklarıma
gülüşlerim bir hançer
batıyor geceye kanıyorum
ufuklarda ayın dolusu
o duru sabahı yudumluyoruz
durulmaz bir gün doğuyor
ömrümün her durağında

duruyorum her bir çizgide
kalbimde biriken mavi boncuklarını
bir bir geri alıyor hayat

kuyu
düşüm lacivert dalgalarına
çık içimden

dön gel
susuz dalgalar arasından
rüzgarsız fırtınalarla savaşın son bulsun
yüzünü denize kavuşacak ırmaklar yıkasın
gözlerin aksın geceye
ay batsın
yıldızlar tutsun yasını
rüzgarlar konuk olsun türkünün alevlenişine
ateşgahlara dolan hava boşalsın
boşalsın kendinden ateşinden
gümüşi tonlar kuyuda kalsın
ırmaklara karışsın tüm sular
kuyular denize aksın

ağustos 2002

konusun dediğim

hayatın havada kalan kadehiyiz
eksildik şimdilerde
yüreğe düşen ilk sevgi damlası
ilk gözyaşı ve korku
ve o derin yalnızlığı fark ediş
o gazi ki
her aşktan yaralı kurtulur
ve her muharebe sonrası yaralı savaşçı

o savaşçı ki
kendi yıldızını kayarken görür
yıldız kayar
ve yurt tutar nemli ufukları
yıldızım
ışığımdan boşaldı
boşaldı ellerinden kalbine boşaldık

adını koyduğumuz

“aşklar ve savaşlar çağının terkisindeyiz”

susma

susuşun o katre kandır her alnıma değen

ne gül ne bülbül

ne geyik ne de ceylan

sadece bir avuç su adüle’nin elinden

arzuhal etme

vahiy söyleme

ne ceylan derilerine

ne tabletlere

sadece söyle bana

kanıt benim tarihe

sen havada kalan hayat kadehimden

dökülen yanım

döküldün

ağu oldun

aralık 2001

bed-dua

hasretiz bir damlasına

vicdan

kaynağı kuruyan bir nehir çünkü

ve bir damlasında

dünyayı görmüyoruz o yaşam içkisinin

gayri ihtiyari bir uzun tenhadayız

dilimizde sanallaşıyor sesler

söz vurulup mana ölüyor

intizarlar çürütüyor bizi

o hep bizimle olan mağaramız mahrem kılınmış ışığa

ve harama el uzatmayacak kadar korkağız

elimizin karasını yıkayamıyoruz kendi ruhumuzda

mey tadında beslenen

bir ırmaktan beslenen coğrafyada

kalmakmış aklıbaşındalık

kendi yalanına ayık belleklerde

sarhoş çılgınlıkları duyulmuyor

gürül gürül bir kaynak sessiz akıyor

görülmez ve duyulmaz uyuyanlar ülkesine

içilip çoğalmayı bekleyen o bereketli ağu

yıkıyor kendini o kaynağın köpüğünde

al o ağuyu

ve uyu

şubat 2002

yakarı

önderliğe

her dua muhtaç olduğunu çağırır
seni çağırıyorum bir kavmin sesiyle
sesi dökülür kuşların sensiz
telekleri dağılır her yere
güller yırtılır
seni özler bir baharı özler gibi

kendi ipine tutunan
kalbinin kuyusuna düşer
(kendi kuyuma düştüm)

sen gel
düne bağlanıp yarında umanlar
kalmasın savaş meydanında
terkedilmiş çocuklar gibi öksüz

kara saplanmış bir mevsimin ardında
karı deler filizler güneşi bekler
sen gel
kardelenler seni özler
bir nisan gününde doğar gibi
bahara duran toprak gibi
gir gecemize

2002

nasihat

alışma yaprağın dökülüşüne
onların gidişine
alışma
akışına suyun gözyaşının kanın
yağmurun toprağı sürükleyişi korkutmasın seni
senden karışanları düşün toprağa
yeni tohumları kucaklar

bahara durur toprak
sen yitip gider misin yağmurlarla
ya da arınır mısın

kavminin acılarına uzak düşen
kendi gözyaşlarını kurutamaz
geri dön
sadece eksik bir sen varsan mübadele edeceğin
o tezgahın önünde durma
söylence ihtimalleri çalınıyor kulağıma
yerleşip kalıyor
kendimde hapssolduklarımdan çıktım
kimseler duymadı
alışmadım
bundandır yürek depremlerim bitmez
lacivert bir gecenin gölgesindeyim
keremine nail olmamış bir hüznün aslı batıyor geceye
çiğ sütün tadı damağımızdayken
hakikatin güncesinde beklenmedik yoksa da
sen bekleme

bir çocuk gözleriyle bak dünyaya
yaslanmış toyluklar yeğdir genç tecrübelerden
eflatuni bir rüzgarda yıkanıyor tüm renkler
sen rengini unutma
çığlık çığığa parçalarken göğsünü
kimseler duymasa da
sen sağır olma kendine
ve alışma kendi gürültüne
alışma kuşların sessizliğine
varış çizgin olmasın bu koşuda
ve sakın sonu gelmez imtihanlardan
parlak nişanelerin uzağına dur
yenilgilerin şahlandırırsın cesaretini
bedenler birkaç saatliğine her öldüğünde
sevinç umutlarını çekiyorum
yaşlanmış hüznlerin üstüne

2002

tu poşman nabê

navê xwe bêje
ew destpêkek e

li ser dilê te me
û biyanî me
pelekî şîn dikeve ser dilê zar
peyvên xweş naxwazim ji levên te
na!
termê nava min dicemide
ax, çermê xwe diçirîne
li ber siya çiyayêkî
û li ser latêki
li benda stêrka birije me
wê vegere
barana dilê min bîra te danagire
deriyê asîmanan, xwe nîşan bide
tu poşman nabe.

birîna jînê

nema
qedr û qiymeta dema niha
ji xwe tune bû heyama berê
ku ez bûbûm hêviya wî
hest û fikir li ber bayê ne
baya ku ji nefesa çend salan çêbûye
çima
bi şevê re
dilekî ji hestên zar
termekî ji fikrên cemidî
dixwazim denge ken bibihîsim
tenê şeytan dikene
û dengê wî min dike ker
êşê dîsa hikmê xwe da
di wextê ber ve kêfxweşiyê de

mirov ji evînê têr nabe
her diçe birçî dimîne
û tî
hikmê êşên mezin da
evînên ji hane
ji ber ku
her kes ji hevdû bi dilên zar hez dike
ji ber ku
evîna jinê rê da ma
dilê jinê bi êş ma

